

SAMU KATALIN EMLÉKEZETE

A Magyar Kultúra Napjához kapcsolódva, a szobrászművész halálának első évfordulóján szakmai és személyes tiszteletadással idézték föl emlékét a Németh László Városi Könyvtárban, melyből Sonkoly Ágnes megható gondolataival ismerkedhetünk meg.

Samu Katalinra emlékezve, szakmai munkásságát dr. Nagy Imre igazgató úr foglalta össze Önöknek, a kortárs művész kollegákhoz fűződő kapcsolatát és barátságait, pedig Fülöp Erzsébet és édesapám, Sonkoly Tibor.

Magam pedig arra vállalkoztam, hogy a személyiségét idézzem meg.

Samu Katalin rusztikus szemlélete egyéniségéből adódott.

A vásárhelyiség megtestesítője, melyet oly sokszor emlegetünk és keresünk manapság.

Azt a fajta rácsodálkozó, lényeglátó, gyermeki őszinteséget képviselte, mely kortalanná tette egész lényét.

Tiszta kék szemei és huncut mosolya mindnyájunkban élni fog örökké, akik ismerhettük Öt.

Történetei olyan világot idéztek meg Vásárhely pezsgő művészeti életéről, melyre ma csak vágyakozva gondolhatunk.

A 60-as évek művészgenerációinak társadalmi élete magával ragadta a város lakóit is.

Gyermekkorom emlékeiben él Fejér Csaba, Szalai Ferenc, Fodor József, Csikós András, Kajári Gyula, Németh József és a fiatalabb generáció közösségi, egymás személyére igényt tartó programjaik, melyeknek sok esetben a szüleim kapcsán, igen szerencsés módon, részévé váltam.

Kati néni, mint egy jó kotlós anyó gondoskodott arról az összejöveteleiken, hogy a szűkös időkben is kerüljön valami finomság az asztalra. És amikor a nyúl paprikással, a kakaspörkölttel vagy a számomra rémes emlékeket idéző kecsketejből készült madártejjel érkezett, elfelejtődött az a rosszallás is, hogy művész létére miért foglalkozik és biztosítja magának a megélhetést, a származásából adódóan természetesnek tartott, állattartással.

Végeláthatatlan szakmai viták, nótás-táncos multságok követték a falatozásokat.

Mély nyomot hagyott így életemben Samu Katalin, már egészen kis gyermekkoromban.

„VETKÖZZÉTEK LE AZ Ó EMBERT ÉS ÖLTÖZZÉTEK FEL AZ ÚJAT, A KRISZTUST”

Ef. 4:20-26

SAMU KATALIN: ANYA GYERMEKÉVEL

Édesanyám barátnőjeként sokat járt fel hozzánk a Kossuth téri lakásba.

Mikor már a lépteit hallottam, erős tempóban igyekeztem a belső szoba függönye mögé bújni, mert Anyának újból és újból elmondta, hogy... „*neked kettő is van, Ágikát igazán neked adhatnád...!*”

Soha nem derült ki számomra, hogy mennyire gondolta ezt komolyan, de az tény, hogy már érett fejjel, amikor visszatértem Vásárhelyre, egy egészen bensőséges viszonyban folytattuk kapcsolatunkat.

Édesanyám eleinte kérte, hogy Öt is látogassam meg, de később már mondanía sem kellett, mert magamtól vágyódtam hozzá, különösképpen miután elvesztettem Anyát is. A régi gyermekkori félelmemből egy kötődés és tisztelet alakult ki bennem.

Biztonságérzetet adott, hogy arról is van közös gondolatunk, ami számomra a legfontosabb volt...

Anyáról mindig tudott mesélni nekem és úgy éreztem, mintha olyankor Ő is közöttünk lett volna.

Sírnom sem volt szabad előtte, mert az Neki fájt volna. Ettől kezdve úgy érezte, hogy Ő az én lelki támaszom.

Ez az érzés vezetett el minket az utolsó pillanatig, ahol görcsösen ragaszkodott az élethez és még félig kómában is az ételt kérte, ... méghozzá azt a bizonyos, emlegetett madártejet, amit mindig gyógyító csodaszernek tartott...

De már ez sem segíthetett...

Végezetül: Samu Katalin olyan példát

állított elénk, mely útról nem szabad igaz vásárhelyiként letérnünk. Hogy Kő Pál szavait idézzem:...

„volt ereje és mersze a hagyományt folytatni, a tradíciót, ami megtart egy szakmát, de képes megtartani magát a nemzetet is”.

Sonkoly Ágnes

Itt csónakba szálltunk, s szembe találtam magam egy igazi csöndes, madárlakta helyvel. Nagyokat lépdeltünk a süppedő-százraz növénytelevényben. Till Aranka elárulta nekünk, hogy a tudós Sterbetz egy maga ácsolta-festette táblát vert be itt a talajba: „Természetvédelmi terület! Vigyázz, csöndben mozogj!”

Őnélküle vajon mi lett volna azóta a sok kis madárral, amelyek csakis itt, a Tiszának ebben az árterületi zónájában szaporodhattak s élhettek?

Csöndes alkonyokon szedelődzködött a nép, s indultak haza. Az út puha, meleg porában nagyokat puffogott mezítlábunk. A fecskék csattogtak körülöttünk: a fehér-fekete cikázásokra emlékszem, ahogyan a kocsútot szélességét betöltve trappoltunk hazafelé, s a nyílsebesen közöttünk – fejünk fölött elhúzó fecskék finom kis hangja töltötte be a levegőt.

Hol vagytok ti alkonyati fecskerajok?

Játékos cikkánásaitokkal örömmel kapdostatok a szűnyogokra.

Hova lettetek Vásárhely tanyáinak, istállóinak gerenda-szögleteiből, eresz-aljaiból? Ti szorgos kis pocsárból építkező, körülöttünk élő madárlak: kire hagytátok pompás fészkeiteket? A meleg földetől hazatérő emberek most nem hallják nyugalmat fújó pittyegéseiteket elalvás előtt.

Hiányoztok. Hiányoztok Ti is.

Dratsay Zsigmondné